

Del coneixement de l'Infant

A tres capítols generals podríem ara reduir les principals obligacions que tot educador té en la formació dels infants: Coneixement, respecte i amor.

Quan es parla del fi de l'educació, tots convenim en què aquesta està en fer del nen un home bo i virtuós, malgrat vinguin després les disputes ètiques i teològiques sobre què és el que fa a l'home virtuós, quin sigui l'ideal de bondat a què ha de dirigir-se. Prescindint d'això últim, i quedant-nos en el terreny en què convenim tota mena de pedagogs, crec que fàcilment estarem conformes en què per a l'aconseguint de l'esmentat fi és necessari, abans que tot, el coneixement de l'infant, i de les disposicions més o menys favorables aportades pel mateix a l'obra de la seva educació, ja que sense aquest coneixement no hi pot haver direcció possible. En segon lloc, da de tenir ben present tot educador, que per a fer del nen un home bo i virtuós, no ha de pensar en crear noves naturaleses, sinó en respectar, dirigir l'obra de Déu, com tampoc e nforçar violentament la seva voluntat, ja que aquesta és lliure, i si vol forçar-la la doblegarà, potser, però educar-la, de cap manera. Solament amb constant i ferma suavitat podrà encaminar el nen i fer-lo apte per a què sàpiga veure bé la conducta que ha de seguir, i tingui valor suficient per a menar-la endavant, vencent dificultats i obstacles. Per aconseguir tot això, finalment és necessari la cooperació de l'infant. En assolir-ne aquesta està el secret de tota educació veritable. Ell opot, amb la seva mala voluntat, posar una muralla insuperable a les iniciatives més hàbils, als més poderosos esforços, emperò pot també ajudar com ningú a l'obra de la seva pròpia educació. Doncs bé: aquesta cooperació no s'obtindrà si no aveu amor veritable en l'educador, si no hi ha entre ambdós una mútua i vera confiança, si no existeix—com diu Kieffer—un veritable contacte entre les dues ànimes (1).

Parlem avui del coneixement, deixant per a un altre jorn el que al respecte i amor fa referència. S'ha de fer avinent, de bon principi, que malgrat sigui necessari conèixer el no en si, la seva